

goed dat niemand in de toekomst kon kijken. Louis bekroop een heel slecht voorgevoel bij de vraag van Julia. Dit wordt mijn Dante's inferno schoot door zijn hoofd. Maar hij wou de sfeer niet verpesten. Hij durfde niet.

'En? Gaan we het doen?' vroeg zij.

'Natuurlijk schat. Ik doe alles voor jou. Dat weet je toch.'

Ze straalde en keek hem verleidelijk aan. Geen enkele Florentijnse vrouw had zulke mooie ogen als Julia. In heel Italië kan men tot in eeuwigheid blijven zoeken naar een vrouw met zo'n mooi lijf als mijn Julia, dacht Louis.

Daar in Florence, aan dat tafeltje, onder het oog van al die schijnheiligen, maakten ze hun afspraak. Louis dronk aan zijn glas rode wijn. Julia was in haar nopjes. Honderd paar ogen hoog aan de fantastische façade van de kathedraal keken op hem neer. De regen voorspelde weinig goeds.

Heilige Petrus, waar begin ik aan!

Een grijze sluier van regen sloot hen uren op in het Toscaanse restaurantje.

3. De afspraak

Twee weken later vlogen ze terug van het mooie Toscane. Kort daarna belde hij aan. Louis was op de oprit bezig. Hij poetste zijn auto. Julia deed open.

‘Goedemorgen, Julia.’

‘Hallo, Frank. Kom binnen.’

Ze zaten met zijn drieën in de woonkamer aan de grote ovale tafel. Frank en Julia hadden papieren voor zich liggen. Louis haalde drie mokken koffie uit de keuken. Over haar schouder keek hij mee. Julia tekende het bouwcontract. Frank schoof de planning over de tafel. Zes weken.

‘Zes weken, Frank?’ vroeg zij. ‘Dat is krap.’

‘Dat moet lukken, Julia. Ik wil het hier in zes weken klaar hebben.’

‘Hoe ga je dat doen?’ vroeg Louis.

‘Strak plannen. Goed organiseren. Alles kort op elkaar. Ik heb goeie jongens aan het werk.’

Louis was zestig. Steeds vaker bekreep hem het nare gevoel dat zijn leven al grotendeels achter hem lag. ‘De meeste boterhammen heb ik al gegeten,’ zei Louis vaak. Julia ergerde zich aan zijn uitspraak.

‘Je moet je vrije tijd beter invullen, Louis. Je hebt alle tijd om mooie boeken te lezen. Je kunt veel meer uren op je es-tuba oefenen. Je bent met een boek bezig. Ga meer sporten, wandelen en fietsen. Omhels elke dag weer als een nieuwe, innige kus.’

Louis verbaasde zich over haar filosofische opmerking. Ze had natuurlijk gelijk. In de tuin heerste veel achterstand. Zijn conditie ging achteruit. Hij vulde zijn dagen met muziek maken en aan zijn nieuwe boek schrijven. Hij moest meer bewegen. Maar onrust bracht zijn hoofd in de war. Het werd verzwaard met onverklaarbare zorgen. Hun kinderen, Luna en Finn, studeerden en waren al jaren uithuizig. Hij zag ze veel te weinig. Ze hadden inmiddels hun eigen leven. Hij miste hen. Julia niet. Zij was de allerbeste moeder. Zij kon goed loslaten. Julia merkte de laatste tijd steeds vaker op dat ze meer tijd voor zichzelf wou nemen. Ook dat ze alle minder leuke dingen zou uitstellen. Julia genoot van naar de kapper gaan, van haar wekelijkse tennisuren met haar beste vriendinnen, van haar golfpartijtjes in Brunssum met haar vaste golfpartner en van haar lange bridgeavonden. De batterij van haar iPhone raakte elke dag al snel leeg van alle videogesprekken met haar vriendinnen. Met hen ging ze regelmatig in de stad koffie drinken. De Whatsapp-lijst in haar telefoon was heel lang!

Louis genoot van het alleen zijn. Eenzaamheid masseerde hem als een Thaise masseuse, niet lekker, wel rustgevend.

‘Maandag begint de aannemer,’ zei Julia het laatste weekend dat ze met zijn vieren waren. Ze zaten in de keuken van hun leeggeruimde villa, rond een inderhaast geplaatste keukentafel uit grootmoederstijd, waar omheen zes gammele, oude caféstoelen stonden. Julia had die op marktplaats gekocht voor een habbekrats. Hun gezinnetje was die zondag uitzonderlijk weer eens compleet. Er stond water en witte wijn op tafel. Julia had voor de kinderen lekkere dingen gebakken. Een chocoladecake en een rijstevlaai met slagroom. In de voorraadkelder lagen chips en pinda’s voor Luna en Finn.

‘Maandag al,’ herhaalde Julia haar eigen woorden enthousiast. ‘De aannemer heeft zes weken gepland.’

‘Ik vrees dat jullie helaas al die tijd hier niet meer kunnen slapen,’ zei Louis, met een zwaar gevoel in zijn hart. ‘Er is geen plek. Ons hele huis staat al die tijd op zijn kop.’

‘Dat is niet erg, mama, papa. Ik blijf in Tilburg of bij Scott slapen,’ antwoordde Luna. Ze bladerde door een Flair.

Finn trok de rijstevlaai naar zich toe en nam nog een stuk. Hij bleef de laatste tijd sowieso vaker weken achter elkaar in Amsterdam, waar hij het druk had en het ook erg gezellig vond. Finn had een enorme groep studievrienden. Finn leek in alles op zijn moeder. Hij was uitbundig en feestte graag. Luna, rustig en bedachtzaam, leek meer op Louis.

‘Dat overleven we wel, pa,’ zei Finn met zijn gebruikelijke grote glimlach, zijn parelwitte tanden en met flikkerende kaarsjes in zijn ogen.

‘Houden jullie ons wel op de hoogte van de verbouwing?’ vroeg Luna, die altijd al nieuwsgierig was. Dat had ze dan toch van Julia. Luna wilde altijd over alles het naadje van de kous weten, dus ook van de verbouwing.

‘Jazeker. Dat doe ik, schat,’ antwoordde Louis zijn eerstgeboren kind, waar hij evenveel van hield als van zijn zoon.

‘Je kunt ook elke avond een kort mailtje sturen,’ suggereerde Finn. ‘Kort en bondig pa!’ Finn was altijd zakelijk en efficiënt. Ook dat moest hij van zijn moeder hebben. Op de deur van zijn studentenkamer in Amsterdam hing een bordje met de tekst *acta non verba*, hetgeen betekende geen woorden, maar daden. Zijn dispuutsvrienden hadden het daar opgehangen. Als Finn iets aanpakte, deed hij het grondig en snel. Aan lange telefoongesprekken had hij een hekel. Binnen de studentenvereniging in Amsterdam was Finn één van de belangrijkste kartrekkers.